

ΚΕΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ... » Φίλην Ὁρθοδοξία ... »

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 686 — 687

Ἔτος ΚΗ΄.

1 Νοεμβρίου 1973 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 3

Γραφεία Κέντρου 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Ὁ Μακαριώτατος, οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ τὸ ἱερατεῖον, τελούντες τὸν ἁγιασμόν διὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ ἱδρύματος Θεσσαλονίκης

Ἀμετακίνητος

εἰς τὰς θέσεις του ὁ Παπισμός

Κατὰ πληροφορίας τηλεγραφημάτων ἐκ Ρώμης ὁ Πάπας Παῦλος εἶναι πρόθυμος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Βατικανὸν καὶ τὴν Βασιλικὴν τοῦ Ἀγ. Πέτρου —σύμβολα τῆς ἀξιώσεώς του νὰ εἶναι ὑπάτος ἀρχὸν τῆς Χριστιανωσύνης— ἐὰν τοῦτο θὰ συνέβαλε εἰς τὴν προώθησιν τῆς ἐνότητος ὅλων τῶν χριστιανῶν». Εἶναι ἄληθές τοῦτο; εἶναι ἡ παραχώρησις αὕτη εἰλικρινής; Βεβαίως οὐχί, ἀλλὰ τοῦτο ἀποτελεῖ μίαν προσπάθειαν τοῦ Πάπα νὰ παραπλανήσῃ τὴν κοινὴν γνώμην, ὡς πρὸς τὰς δῆθεν εὐνοϊκὰς διαθέσεις του ὑπὲρ τῆς ἐνότητος, ἢ μᾶλλον ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀλλὰ πῶς ἐννοεῖ τὴν ἐνότητα ἢ τὴν ἐνωσιν ταύτην; Μᾶλλον τὴν ἐννοεῖ ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν του.

Ἡ μετακόμισις τοῦ ποντίφηκος ἀπὸ τοῦ Βατικανοῦ εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Λατερανοῦ δὲν ἀποτελεῖ ὑποχώρησιν, ἀφοῦ αἱ διαφοραὶ αἱ ὁποῖαι χωρίζουν τὴν κατὰ ἀνατολὰς Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπὸ τοὺς Παπικοὺς εἶναι διαφοραὶ οὐσίας καὶ οὐχί τύπων καὶ μάλιστα ἀσημάντων. Δέχεται ὁ Πάπας ὡς ἐπιθυμοῦμεν καὶ ἐπιδιώκομεν πάντες οἱ γνωσίως καὶ εἰλικρινῶς ἀγαπῶντες τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ὀρθοτομοῦντες τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, νὰ ἐξαλείψῃ τὰς οὐσιαστικὰς διαφορὰς τὰς ὑφισταμένας μεταξὺ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Καθολικοῦ καὶ νὰ προβῇ εἰς παραχωρήσεις, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ συντελέσουν εἰς τὴν νόμιμον, κανονικὴν καὶ κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐπιτευχθησομένην ἐνωσιν; Ἀπομακρύνεται, ἢ μᾶλλον θέλει νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὰ πρωτεῖα του, ἀπὸ τὸ Φιλιόκβε, ἀπὸ τὸ ἀλάθητόν του καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας αἱρετικὰς καινοτομίας καὶ νεωτερισμούς, αἱ ὁποῖαι συνιστοῦν τὰς θεμελιώδεις αἰτίας διαφορῶν μεταξὺ Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ Παπισμοῦ; Ποῖος ὀρθόδοξος ἱεράρχης

ἢ ποία ψυχὴ ὀρθόδοξος ἐκ τοῦ κλήρου ἢ τοῦ λαοῦ εἶναι δυνατόν νὰ δεχθῇ τὴν ὑποχώρησιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν ὑποταγὴν αὐτῆς εἰς τὸν ἀπαίσιον Παπισμόν, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ τὸν προσηλυτισμόν του εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ γενικῶς εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἐὰν οἱ Παπικοὶ ἐπιδιώκουν εἰλικρινῶς τὴν ἐνωσιν, διατί ἀφίνουν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν Οὐνίαν, νὰ προπαγανδίζῃ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὑπὲρ τοῦ Παπισμοῦ ἐπιδιώκουσα τὴν ὑποταγὴν τῶν Ὁρθοδόξων εἰς τὸν Καθολικισμόν; Ἐσχάτως, ὡς πληροφοροῦμεθα ἐξ ἐγκύρων πηγῶν ἀνέδειξαν καὶ Ἀρχιεπίσκοπον ἐν μέσαις Ἀθήναις οἱ Καθολικοί.

Πάντα ταῦτα μαρτυροῦν περιτράνως, ὅτι ὁ Πάπας καὶ οἱ σὺν αὐτῷ κατ' οὐδένα λόγον ἐπιδιώκουν τὴν ἐνωσιν, ἀλλὰ τὴν ὑποταγὴν τῆς ἀγίας, ἀμώμου καὶ πανασπίλου Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν ὀλέθριον Παπισμόν. Δέχεται νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ Πάπας ὁ Ποντίφηξ τῆς Ρώμης; Οὐδέποτε ὅπως δὴποτε, διότι κατὰ τοὺς λόγους τοῦ ἰδίου τοῦτο θὰ ἦτο ἀντίθετον πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ναὶ μὲν οὐδεὶς τοῦ ἐζήτησε νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ Πάπας, δὲν θὰ ἐβλαπτεν ὅμως ἐὰν οὗτος προέβαινεν εἰς ἀποκήρυξιν τῶν αἱρέσεων τοῦ παπισμοῦ, αἱ ὁποῖαι καὶ τὸν ἀπέσπασαν ἀπὸ τὸν κορμὸν τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν οὗτος ἐπιμένει εἰς τὴν διατήρησιν τῶν διαφορῶν τούτων πῶς εἶναι δυνατόν, νὰ γίνεταί συζήτησις περὶ ἐνότητος ἢ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν; Βεβαίως οἱ διοικοῦντες τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν δὲν παρεφρόνησαν νὰ ἐπικυρώσουν διὰ τῶν ἐνεργειῶν των τὰς ὑφισταμένας αἱρέσεις, ὅπερ ἄλλωστε θὰ ἐσήμαινε καθ' αὐτὸ προδοσίαν τῆς ἐντολῆς τοῦ Χριστοῦ, οὔτε πολλῷ μᾶλλον νὰ συρθοῦν εἰς τὸ ἄρμα

τοῦ παπισμοῦ ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ ἐπιδείξουν προθυμίαν πρὸς ἑνωσιν. Ἡ ἑνωσις αὕτη-οὐδὲν ἄλλο νόημα θὰ εἶχεν εἰμὴ ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸν Παπισμόν. Ὁ καθολικισμός, ὅστις ἀπεσπάρθη πρὸ χιλίων καὶ πλέον ἐτῶν ἀπὸ τὸν κορμὸν τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἐπανέλθῃ μετανοῶν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μιᾶς ἁγίας Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησίας.

Τὴν ἑνωσιν τὴν ἐπιθυμοῦμεν πάντες οἱ Ὁρθόδοξοι. Τοῦτο ἄλλωστε ἀποτελεῖ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἁγίας καρδίας τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, ἵνα πάντες ἔνωσιν. Ἀλλὰ πρὸς ἐπίτευξιν τούτου ἀπαιτεῖται ἀγών, ἀλλὰ πρωτίστως θεόθεν θεῖος φωτισμός εἰς τοὺς πλανηθέντας καὶ ἐμμένοντας ἐν τῇ κακοδοξίᾳ καὶ τῇ πλάνῃ αἱρετικούς παπικούς, οἵτινες οὐδαμῶς ἐπιθυμοῦν ἢ ἐπιδιώκουν νὰ ἐννοήσουν τὰς πλάνας τῶν καὶ τὰς κακοδοξίας τῶν, ἀλλ' ἐμμένουν στερρῶς εἰς αὐτὰς προσπαθοῦντες νὰ παρασύρουν καὶ ἡμᾶς μετὰ τὰς παπικὰς τῶν σειρήνας. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συμβῇ ποτέ, διότι ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι εἴμεθα προσδεδεμένοι σταθερότατα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Παράδοσιν, εἰς τὰ ἅγια δόγματα, εἰς τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ τὰς σεπτὰς παραδόσεις, τὰς ὁποίας ἔαν δὲν ἀσπασθοῦν καὶ ἐναγκαλισθοῦν οἱ παπικοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ συμβῇ ἑνωσις ἡμῶν μετ' ἐκείνων. Ὡς τὸ συνειδητοποιήσουν πλήρως καὶ ὥς μὴ καλοῦν ἡμᾶς, διότι ἡμεῖς κατέχομεν τὴν ἀλήθειαν καὶ οὐχὶ ἐκεῖνοι ὥς διεκήρυξεν ὁ ποντίφηξ τῆς Ρώμης πρὸ ἐτῶν. Ἡ Ὁρθοδοξία κατέχει τὴν ἀλήθειαν ἢ Ὁρθοδοξία εἶναι τὸ φῶς, ἢ Ὁρθοδοξία εἶναι τὸ ὅλας τῆς γῆς, ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου καὶ διὰ τοῦτο καλεῖ πρὸς ἑαυτὴν ἅπαντας τοὺς πλανηθέντας ἐν ἀγάπῃ, καὶ εἶναι ἐτοίμη καὶ προθυμοτάτη εἰς πᾶσαν στιγμὴν νὰ τοὺς δεχθῇ, ἔαν εὐλικρινῶς μετανοήσουν καὶ ἀποδεχθοῦν ὅτι εὐρίσκονται ἐν τῇ πλάνῃ, τῇ κακοδοξίᾳ, τῇ αἵρέσει. Καὶ δὲν ἀπέχομεν πολὺ τῆς ὥρας ταύτης καθ' ἣν πάντες θὰ ἐννοήσουν οἱ μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εὐρισκόμενοι, ὅτι εὐρίσκονται ἐν τῇ πλάνῃ καὶ

θὰ ἐπανέλθουν ἐν μετανοίᾳ, ἐν ἐξομολογήσει, ἐν κατανύξει, ἐν συντριβῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἱδρυσεὶν ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς καὶ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι Του, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην ἢ ὁποία κατέχει τὸ φῶς, τὴν ἀλήθειαν, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην ἥς πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύσουσι κατὰ τοὺς ἀψευδестаύτους λόγους τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. **ΓΈΝΟΙΤΟ.**

ΤΟ 18^{ΟΝ} ΕΤΗΣΙΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΑΙΔΙΜΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΗΜΩΝ ΚΥΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ Α'

Τοῦ ἀπὸ Φλωρίνης

Μετὰ πάσης ἱεροπρεπείας καὶ λαμπρότητος τελέσθη τὴν 8ην Σεπτεμβρίου ἐ.ξ. ἐν τῇ Ἱερᾷ καὶ Σεβασμίᾳ Ἐπισκοπικῇ Μονῇ Κοιμήσεως Θεοτόκου Πάρνηθος, τὸ 18ον ἐτήσιον Ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον τοῦ αἰδίου Πρωθιεράρχου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας Κυροῦ Χρυσοστόμου Α' (τοῦ πρώην Φλωρίνης) ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος.

Τὴν τέλει τοῦ μνημοσύνου, ὡς φόρον τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν αἰδίδιμον Πρωθιεράρχην, εἶχεν ἀναγγεῖλαι ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ.κ. Γερόντιος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5 ἐγκυκλίου Του πρὸς τοὺς Πανοσιολογιωτάτους καὶ Αἰδεσιμωτάτους Ἐφημέριους καὶ τὰ Ἐκκλησιαστικάτα τῆς Θεοσώστου Μητροπόλεως Του.

Ὡς τὴν 4.30 μ.μ. τῆς 8ης Σεπτεμβρίου συνεκεντρώθη τὸ ἱερατεῖον καὶ τὸ εὐσεβέστατον πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως εἰς τὴν Ἱεράν καὶ Σεβασμίαν Ἐπισκοπικὴν Μονὴν Πάρνηθος, ἔνθα προεβάρχοντο τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ.κ. Γεροντίου ἐτελέσθη τὸ μνημόσυνον.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ μνημοσύνου ὠμίλησαν καταλλήλως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀρτεμίου Κοροδαλλοῦ, αἰδεσιμώτατος Πρεσβύτερος π. Ἐμμανουὴλ Μανδηλάκης καὶ ὁ Ἠλί-ας Κουρτέσης, οἵτινες ἐξήραν τὴν προσωπικότητα τοῦ προαπεθόντος Ἱεράρχου, τονίσαντες ὅτι, διὰ τῆς ἐμμονῆς Του «ἐν οἷς ἔμαθε καὶ ἐπιστάθη» κατεφρόνισε τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ καὶ χάριν τῶν ἀπαραγράπτων δικαιωμάτων τῆς ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξιας ὑπήνεγκε τὰ πάνδεινα, «διαμείδων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον» κατὰ τὸν Θεοφάνην τὸν Γραπτόν.

Ἀνεφέρθησαν ἐπίσης οἱ ἀγῶνες Του πρὸς διατήρησιν τῆς Ἑλληνικῆς συνειδήσεως τοῦ Ποιμνίου Του, ὅτε ὑπηρέτει ὡς Μητροπολίτης Πελαγονίας ἐν Μονα-

στηρίψ, καὶ ὅτι ἐκδικούμενοι οἱ ἀντεθνικῶς δρῶντες τὴν προσήλωσιν Του εἰς τὰ ἰδανικά τοῦ Ἐθνους τὸν συνέλαβον καὶ τὸν ἐνέκλεισαν εἰς τὰς φυλακάς.

Ἡ ἐκδήλωσις αὕτη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος, ἥτις εἶναι καὶ ἡ πρώτη τοιαύτη ἐκ μέρους αὐτῆς πρὸς τὸν ἀοίδιμον Ἀρχιεπίσκοπον

ἡμῶν Κυρὸν Χρυσόστομον τὸν Α', συνέκλινε θαυμάσια ἅπαντας τοὺς παρευρισκομένους, οἵτινες ἀναχωροῦντες ἐδέοντο τῷ Ὑψίστῳ ὅπως παράσχῃ Αὐτοῖς δύναμιν καὶ ὑπομονήν, ἵνα μέχρι τέλους τῆς ζωῆς τῶν ἀγωνίζονται τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὡς ὁ ἀοίδιμος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν Χρυσόστομος.

Τὸ τεσσαραυονδήμερον Μνημόσυνον τοῦ Ἀγίου Μαγνησίας εἰς Πειραιᾶ

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαγνησίας Κυροῦ Χρυσόστομου. ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Μητρόπολις Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος ἐτέλεσε μνημόσυνον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς Αὐτοῦ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Εὐαγγελιστρίας Πειραιῶς (Καραβᾶ) τὴν 20ὴν Αὐγούστου ἐ.ε. καὶ περὶ ὥραν 10.30 π.μ.

Προηγουμένως τὴν τέλεσιν τοῦ μνημοσύνου εἶχεν ἀναγγεῖλαι δι, ἐγκυκλίῳ πρὸς τοὺς Ἐφημερίους καὶ τὰ Ἐκκλησιάσματα τῆς περιοχῆς Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ.κ. Γερώντιος, ὅστις δὲν ἠδυνήθη ἕνεκα τοῦ φόρτου τῶν Ποιμαντορικῶν Αὐτοῦ καθηκόντων νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸ ἐν Βόλῳ μνημόσυνον τοῦ ἀοιδίμου Ἱεράρχου τοῦ τελεσθέντος ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Αἰξενίου συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Σεβ. Ἀττικῆς καὶ Διφυλίας κ. Ἀκακίου, Θυμακοῦ κ. Καλλινίκου καὶ ἐτέρων Κληρικῶν. Ἡ σχετικὴ ἐγκύκλιος τοῦ Σεβασμιωτάτου ἔχει ὡς ἀκολούθως:

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 4

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΠΡΟΣ

τοὺς Πανοσιολογιωτάτους καὶ Αἰδεσιμωτάτους Ἐφημερίους καὶ τὰ Ἐκκλησιάσματα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς καὶ Θεοσώστου Μητροπόλεως

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χάρις, εἰρήνῃ καὶ ἔλεος εἴη Ὑμῖν παρὰ Θεοῦ Πατρός, Υἱοῦ καὶ Πνεύματος Ἁγίου, παρ' ἡμῶν δὲ Εὐχὴ καὶ Εὐλογία.

Ὡς Γινώσκοντες Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, στοιχοῦντες τοῖς παραγγέλμασι τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Θεοφόρων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων, ἰδίᾳ δὲ τῆς Παυλείου προσταγῆς: «Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀνατροφῆς μιμεῖσθε τὴν πίστιν» (Ἐβρ. ιγ' 7), ἐξαπολύομεν τὴν παρούσαν Ποιμαντορικὴν ἡμῶν ἐγκύκλιον, ὑπομνησκόντες ὑ-

μῖν ὅτι, τὴν Κυριακὴν 20 Αὐγούστου ἐ.ε. (Π.Ο.Η.) καὶ ὥραν 10.30 π.μ. θὰ τελεσθῇ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Εὐαγγελιστρίας (Καραβᾶ), τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς καὶ Θεοσώστου Μητροπόλεως, τεσσαρακονθήμερον Ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀλλήστου μνήμης Μητροπολίτου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας Μαγνησίας ΚΥΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ.

Εἶναι περιττόν, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ ποιπύθητα, νὰ ἐξάρωμεν τὴν ἀγωνιστικὴν αὐτῇ μορφήν τῆς μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, καθ' ὅσον καὶ οἱ λίθοι μαρτυροῦν εἰσέτι τὴν Ὀσίαν καὶ Χριστομίμητον αὐτοῦ διότην καὶ θαυρέστους πράξεις Του. Ὅθεν, καθήκον πάντων ἡμῶν εἶναι νὰ τιμήσωμεν τὸν ἀγωνιστὴν Ἱεράρχην, ὅστις δύναται νὰ εἴπῃ τῷ Ἀρχιεπίσκοπῳ Σωτήρῃ τῶν ψυχῶν ἡμῶν μετὰ τοῦ Οὐρανοδόμου Παύλου, «τὸ ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως, ἐν φυλακαῖς περισσοτέρως, ἐν θανάτοις πολλὰκις... χωρὶς τῶν παρεκτὸς ἢ ἐπιούστας μοι ἢ καθ' ἡμέραν, ἢ μέριμνα πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν... τίς ἠσθένει καὶ οὐκ ἠσθένου; τίς ἐσκανδαλίζεται, καὶ ἐγὼ οὐκ ἐπυροῦμην;» (Κορινθ. Β' ια' 23-24 καὶ 28-30), ἐκτὸς τοῦ καθ' ἑκάστου Ναοῦ λαβόντος χώραν μνημοσύνου, καὶ ἐν τῷ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως τελουμένῳ τοιοῦτῳ.

Βέβαιον ὄντες, ὅτι θὰ δώσῃτε Κληρικοὶ τε καὶ Λαϊκοὶ τὸ παρὸν εἰς τὸ μνημόσυνον, ἐπευλογοῦμεν Ὑμᾶς Πατρικῶς.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

+ Ο ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

Ὁδῶ ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς Κυριακῆς 20ῆς Αὐγούστου, ὁ Μητροπολιτικὸς Ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας ὑπερεπληρώθη ἐκ τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ τῆς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος, ἐνθα ἱερούργησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας κ.κ. Παΐσιος, κωλυμένου ἕνεκα ὑπηρεσιακῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν λόγων τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου. Περὶ δὲ τὴν 10.20 π.μ. ἀφίχθη ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ

Σαλαμίνοσ κ.κ. Γερόντιος, συνοδευόμενος υπό κληρικῶν.

Τὴν 10.30 π.μ. ἀρχεται τὸ μνημόσυνον τοῦ ἐκλιπόντος Ἱεράρχου, προεξαρχόντων τῶν δύο Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν συμπαραστατουμένων ὑπὸ τοῦ Ἱερατείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Τὸ ἐπιτελεσθὲν μνημόσυνον ἐν πολλῇ ἱεροπρεπείᾳ, ἐνεφάνισε ζωηροτάτην τὴν μεγάλην ταύτην προσωπικότητα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἰς τοὺς παρισταμένους, καὶ ἀπετέλεσεν τῷ ὄντι μυσταγωγίαν, ἥτις συνεκίνησε βαθύτατα τὴν Γνησίαν Ὁρθόδοξον ψυχὴν, καὶ ἥτις προυκάλεσε δάκρυα, ὡς φόρον τιμῆς πρὸς τὸν ὑπέροχον τῆς Ἐκκλησίας Ἱεράρχην, τὸν κλείσαντα οὐ μόνον τὸν Ἀρχιερατικὸν Θρόνον τῆς ἐπαρχίας Μαγνησίας, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Τὸ Ποίμνιον τῆς Θεοσώστου Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνοσ μετ' ἰδιαιτέρας ἀγάπης καὶ ἰδιαίχοντος σεβασμοῦ πάντοτε περιέβαλλε τὸν ἅγιον Μαγνησίας, ὃ δὲ θάνατος αὐτοῦ προῦξένησεν εἰς τὰς καρδίας αὐτοῦ μεγίστην λύπην, διότι ἐχάθη εἰς ἀναντικατάστατος Ἱεράρχης εἰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἡ Ἀγιωτάτη Ὁρθόδοξία ὑπὸ ποικιλοτρόπων προδοτοσχημῶν λύκων ἀπηνῶς δάλλεται, καὶ ὃ Ἱερὸς ἡμῶν Ἀγὼν διέρχεται κρισίμους στιγμὰς διὰ τὴν ὑπόστασίν Του, πληττόμενος ἐντέχνως ὑπὸ ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ἐπιβούλων.

Μετὰ τὸ μνημόσυνον ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνοσ κ.κ. Γερόντιος εἶπε τὰ κάτωθι:

Σεβασμιώτατε,

Τίμιον Πρεσβυτέρειον,

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Τεσσαράκοντα ἡμέραι παρήλθον ἀφ' οἷου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαγνησίας καὶ λίαν ἀγαπητὸς ἡμῖν ἀδελφὸς Κυρὸς Χρυσόστομος μετέστη εἰς τὰς Οὐρανίους Μονάς. Κατήκον δὲ ἱερὸν καὶ Χριστιανικὸν χρέος συνεχέντρωσεν ἡμᾶς ὧδε, ἵνα ἀπὸ κοινοῦ συμπροσευχηθῶμεν τῷ Ὑψίστῳ πρὸς ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

Ἀσθενεῖ μου, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ περιπόθητα, ἀσθενεῖ μου ὁ νοῦς καὶ ἡ γλῶσσα εἰς τὸ συλλαβεῖν ῥήματα, ἵνα ἐξάρωμεν τὴν μαρτυρικὴν αὐτὴν μορφήν τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος διότι ὁ Μαγνησίας Χρυσόστομος ἀνεδείχθη ὄντως «ὁ οὐράνιος ἄνθρωπος καὶ ἐπίγειος ἄγγελος, χελιδὼν ἢ εὐλαὸς καὶ πολύφωνος, τῶν ἀρετῶν τὸ θησαύρισμα, ἡ πέτρα ἢ ἄρρηκτος, τῶν Πιστῶν ὑπογραμμός, τῶν μαρτύρων ἐφάμιλλος». Πλεῖστα ὅσα ὑπῆνεγκεν ὁ ἀγωνιστὴς Ἱεράρχης χάριν τῆς Θεοδότου ἡμῶν Πίστεως, ὑπομείνας τὰ πάντα καρτερικώτατα, ὑπαίχων οὕτω τῇ Κυριακῇ ἐντολῇ: «Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος σωθήσεται».

Γέννημα καὶ θρέμμα τῆς πόλεως τοῦ Βόλου τυγχάνων, ἠνδρώθη ἐν αὐτῷ, ἐνθα ἔλαβε τὰ πρῶτα φῶτα τῆς κατὰ Χριστὸν καὶ κατὰ κόσμον σοφίας. Κατὰ τὴν ἐπάρατον καινοτομίαν τοῦ ἡμερολογίου, ὃ τότε

Ἀρχιεπ. ἡμῶν Γερμανὸς διαγνώσας μετὰ ἐνίων ἐπαϊόντων τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἀγωνιστικὴν διάθεσιν τοῦ τότε Χρίστου Νασιλίμη, προέτεινε αὐτῷ τὴν εἰς Πρεσβύτερον χειροτονίαν. Ἀλλ' οὗτος ἐπιμόνως δὲν ἐδέχετο, γνωρίζων ὅτι, τὸ Ἱερατικὸν ἀξίωμα δὲν εἶναι ἀνάπαυσις, ἀλλὰ κόπος, εὐθύνη καὶ πατρικὴ κηδεμονία. Ἡμέραν τινὰ κατελθὼν ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἐνθα συνεδρίαζεν ἡ τότε Ἱερὰ Σύνοδος ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Γερμανοῦ (τοῦ ἀπὸ Δημητριάδος), ὃ προαναφερθεὶς Ἀρχιεπίσκοπος ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Ἀγίον π. Φλωρίνης εἶπε: «Ἀγιε ἀδελφέ, τώρα ποὺ εἶναι ἐδῶ ἄς μὴν τὸν ἀφήσουμε νὰ φύγῃ. Νὰ τὸν χειροτονήσουμε ἀπόψε». Συγκатаτεθεὶς καὶ ὁ Ἅγιος πρ. Φλωρίνης, χειροτονεῖται ὁ Χρῖστος Νασιλίμης τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ὑπεραγίας Θεοτόκου Πευκοδουνογιατρύσεως Διάκονος καὶ μετ' ὀλίγον Πρεσβύτερος.

Ὡς Ἱερὸς ὁ Χρυσόστομος οὐκ ἔδωκεν ὕπνον τοῖς βλεφάροις καὶ νυσταγμὸν τοῖς κροτάφοις του, θεραπεύων τὰς ἀνάγκας τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ποιμνίου, καὶ περιοδεύων καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν ἐστήριξε τὸ Ποίμνιον εἰς τὴν Πίστιν τῶν Πατέρων ἡμῶν, ἐπαναλαμβάνων τὴν τοῦ Οὐρανοδόμου Παύλου προσταγήν: «Ἀδελφοὶ στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν».

Ὁ ἀοιδίμος Ἀρχιεπίσκοπος Κυρὸς Χρυσόστομος (ὃ πρ. Φλωρίνης) τοσοῦτον ἐξετίμα τὸν Χρυσόστομον Νασιλίμη, ὥστε ἔχει μόνον τὸν προεχείρισεν εἰς Ἀρχιεπισκοπὴν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐτοποθέτησεν Ἀρχιερατικὸν Ἐπίτροπον Θεσσαλίας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀγίου πρ. Φλωρίνης, λαμβάνει μέρος εἰς τὴν τότε Διοικοῦσαν τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν, ἕως οὗ εὐδοκία Θεοῦ, ἐν ἔτει 1962 ὁ λύχνος τίθεται ἐπὶ τὴν λυχνίαν, χειροτονηθεὶς ἐπαξίως Μητροπολίτης Μαγνησίας, εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων τοῦ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὡς Μητροπολίτης ὁ Χρυσόστομος ἐπεσκέπτετο δὲ τὰς περιφερείας, Θεσσαλίας, Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἐνθα προέβαινε εἰς ἐγκαίρια Ναῶν καὶ χειροτονίας ἐπαξίων Κληρικῶν, ἰδιαιτέρως δὲ διὰ τῶν Δημοσθεναίων κηρυγμάτων του ἐνεψύχωνε τὸ Ποίμνιον, ἵνα παραμείνῃ ἀκλόνητον «ἐν οἷς ἔμαθε καὶ ἐπιστώθῃ».

Δὲν δυνάμεθα εἰς τὰ στενὰ αὐτὰ ὅρια τοῦ χρόνου νὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τὴν συγγραφικὴν Του δραστηριότητα, διὰ τὴν δημιουργίαν εὐαγῶν ἰδρυμάτων, διὰ τὴν δρᾶσιν του εἰς τὸν τομέα τῆς φιλανθρωπίας καὶ περὶ ἄλλων πολλῶν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἰδοὺ ποῖος ἦτο ὁ μεταστὰς Μητροπολίτης τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Κυρὸς Χρυσόστομος. Καὶ νῦν συνηγμένοι ὄντες ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ Σεμνείῳ, ἃς εἴπωμεν τὰ κάτωθι:

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀνάπαυσον
(Συνέχεια εἰς τὴν 14 ἡν Σελ.)

Ἀγιορείτια

Πρὸς τὴν Σεβαστὴν Πατριαρχικὴν Ἐξαρχίαν

Ἐνταῦθα

Σεβαστὴ Πατριαρχικὴ Ἐξαρχία,

Ὡς εὐ παρέστηκετε.

Σεβασμιώτατοι,

Ἰνωρίζετε ὅτι ἡμεῖς μὲν οἱ Ἀγιορείται εἴμεθα παιδὶ τῶν Αὐτοκρατόρων, ὑμεῖς δὲ παιδιὰ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἡμεῖς γνωρίζομεν καὶ σεβόμεθα τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ ὑμεῖς πρέπει νὰ σεβασθῇτε τὰ παιδιὰ τῶν Αὐτοκρατόρων.

Ἐάν ὑπάρχῃ ἀντιδικία μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν οὐχὶ πρὸς τὰ θέσμια τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀντορθόδοξον γραμμὴν τοῦ Προκαθημένου καὶ σὰς ἐπισυνάπτομεν τῇ παρούσῃ τοὺς λόγους πού δι-στάμεθα καὶ πᾶρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἀπαντήσητε ἐγγράφως.

Ἐξωδίκως πληροφορούμεθα, ὅτι θὰ ἐκδώσητε νόμον «περὶ ταυτοτήτων» πρᾶγμα πού μᾶς ἐξέπληξεν.

Σεβασμιώτατε,

Ὑμεῖς ὡς Ὀθωμανὸς ὑπῆκοος οὐδὲν δικαίωμα ἔχετε νὰ ὑποδείξητε ἀσφαλιστικὰ μέτρα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος. Τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ἔχει ἐκδώσει ταυτότητας εἰς ὅλους τοὺς ὑπηκόους διαχωρίζον εἰς ἕκαστον ἐπάγγελμα καὶ θρήσκευμα ἐπιπροσθέτως καὶ τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα αὐτῶν.

Ἡμεῖς οἱ ἑξαρτηματικοὶ διὰ τοῦ τύπου καὶ διὰ τοῦ νόμου θὰ προσφύγωμεν καὶ θὰ αἰτήσωμεν τὴν ἀκύρωσιν, διότι ρυθμίς Κοινότης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκδίδῃ διὰ τοὺς ὑπηκόους τῆς ταυτότητας ὡς καὶ ὁ Καταστατικὸς Χάρτης δὲν διαλαμβάνει.

Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ

Μοναχὸς Θεοφύλακτος Νανόπουλος - τυπογράφος

Ἱερατικὸν Κελλίον «Ἁγίου Νικόλαος»

Ἐν Καρυαί τῇ 20-9-73 (π. ἡμ.)

Κοινοποιήσεις:

- 1) Διοίκησιν Ἀγίου Ὁρους
- 2) Ἱερὰν Κοινότητα Ἀγίου Ὁρους καὶ
- 3) Ἀλλαχοῦ.

Μακαριώτατε καὶ Σεβάσμιε Δέσποτα κ. Αὐξέντιε,

Εὐλογεῖτε!

Τῇ ἐντολῇ τοῦ πνευματικοῦ μου Γέροντος Εὐθυμίου Ἱεροῦ Κελλίου «Ὁ Εὐαγγελισμὸς» Συμωναπετρίτι-κον Καρυαί — Ἀγίου Ὁρους Σὰς ἀποστέλλω ἐσω-

κλείστως καὶ συνημμένως τῇ παρούσῃ τρία (3) ἀντίγραφα τὰ ὅποια παρακαλῶ ὅπως δώσητε ἐντολὴν καὶ δημοσιευθῶσι εἰς τὸ ὑμέτερον φύλλον «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας» διότι ἡ Πατριαρχικὴ Ἐξαρχία τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Ἀγίου Ὁρους μελετᾷ τὴν ἐκδοσιν νόμου νέου καὶ πρωτοφανοῦς εἰς τὰ χρονικά τοῦ Ἀγίου Ὁρους «περὶ ταυτοτήτων».

Ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῶν εἶναι νὰ μᾶς προσάψουν τὴν ὀνομασίαν «Αὐξεντιακοί», «Ματθαϊκοί», «Ἐξαγωνῖται», «Τριγωνῖται κ.ο.κ. οὕτω πως θὰ εἴμεθα ὡσάν «αἰρετικοί» σύμφωνα μὲ τὰ συγγράμματα τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.

Χθὲς 21.9.73 (π. ἡμ.) ἐποίησαν ἐναρξιν ἐργασι-ὼν ἡ Πατριαρχικὴ Ἐξαρχία μετὰ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος κατηρτίσθησαν αἱ Ἐπιτροπαὶ διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν σοβαρῶν θεμάτων καὶ διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου ὠρίσθησαν οἱ τρεῖς Ἐξάρχαι ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φιλοθέου π. Ἐφραίμ, ὅστις ἐπικολωνεῖ πνευματικῶς μετὰ τοῦ Ὑμετέρου ἡσυχαστηρίου «Παναγία Ὁδηγήτρια» Βόλου παρὰ τὰς συστάσεις ἐκ μέρους μου, ὅπως τὸν διαγράψῃτε, οὐδὲν ἐγένετο, ὁ ἐν λόγῳ π. Ἐφραίμ μνημονεύει τὸν Δημήτριο καὶ εἶναι πολέμιος τῶν Ζηλωτῶν. Αὐτὸ νομίζω ὅτι εἶναι ἄρκετὰ ἵνα σὰς ἐμβάλω-σιν εἰς σοβαρὰς σκέψεις, βραδύτερον πως καὶ αὐθις θὰ σὰς ἐνημερώσωμεν περὶ τῆς ἐξελίξεως τῶν Ἀγιορει-τικῶν ζητημάτων...

Παρακαλῶ δεχθῇτε τὰ προσκυνήματα ὄλων τῶν ἀδελφῶν καὶ ἰδιαζόντος τοῦ πνευματικοῦ μου Πανοσιωτάτου Ἱερομονάχου Εὐθυμίου.

Ἐρρωσθε ἑσσεὶ ἐν Κυρίῳ

Μετὰ θαυμάτου σεβασμοῦ ὑποκλινόμενος

Κατασπάζομαι τὴν Ὑμετέραν Δεξιάν

Ἐλάχιστος Μοναχὸς Θεόκλητος (Θωμᾶς Βασιλείου)

Γέρμανος — Ζηλωτῆς - Ἀγιορείτης

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Πρὸς τὴν Ἱερὰν Ἐπιστασίαν Ἀγίου Ὁρους (Ἄθως)

Καρυὰς

Πανοσιολογιώτατοι ἐλήφθη εἰς τὴν Μονὴν ἡμῶν ἡ ὑμέτερα ἐπιστολὴ δι' ἧς «καλούμεθα» ὁ Καθηγούμενος μετὰ τῶν Ἐπιτρόπων καὶ τοῦ Γραμματέως τῆς Μονῆς «ὅπως ἐμφανισθῶμεν ἐνώπιον τῆς διορισθείσης Ἐπιτροπῆς, προεδρευομένης ὑπὸ τῆς Σεβαστῆς Πατριαρχικῆς Ἐξαρχίας, δι' ὑπόθεσιν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν

Μονής», χωρίς να προσδιορίζεται ή «υπόθεσις» αὐτή. Ἐάν «υπόθεσις» νοεῖται ὁ μὴ νόμιμος καὶ δίκαιος ἀποκλεισμός τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐκ τῆς Συνάξεως τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος εἰς αὐτὴν ἐναπόκειται ἡ ἐπανόρθωσις τῆς ἀδικίας. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 213) Κ) 11.9.73 ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος εἰς ἣν παραπέμπει τὸ κλητήριον τοῦτο ὑπ' ἀριθ. 229) 22 λέγει «διὰ δημιουργηθείσαν κατάστασιν ἐν τῇ Ἱερᾷ ἡμῶν Μονῇ» χωρίς νὰ διευκρινίζει τὴν «κατάστασιν τὴν δημιουργηθείσαν ἐν τῇ Ἱερᾷ ἡμῶν Μονῇ» διὰ τὴν ὁποίαν «καλούμεθα νὰ ἐμφανισθῶμεν ἐνώπιον» ὥσάν νὰ εἴμεθα κατηγορούμενοι, δὲν ὑπάρχει καὶ συνεπῶς ἄνευ ἀντικειμένου γίνεται τοιαύτη κλησις. Ἐάν «υπόθεσις» τῆς Μονῆς ἡμῶν νοεῖται ἡ Ὁρθόδοξος γραμμὴ αὐτῆς τοῦτο δὲν εἶναι θέμα διοικητικὸν μόνον ἀλλὰ θέμα πίστεως. Τοῦτου δεδομένου, ἐκλήθη πᾶσα ἡ ἀδελφότης ἐπὶ τὸ αὐτὸ εἰς ἣν ἀνεγκώσθη τὸ κλητήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστασίας.

Τοῦτου γενομένου ἅπαντες οἱ ἀδελφοὶ ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Θεοτόκου εἶπομεν καὶ ἐγράψαμεν καὶ ὑπογράψαμεν ταῦτα.

Διὰ τὸ θέμα τῆς Ὑστεως εἴμεθα ὅλοι συνυπεύθυνοι. Εἰς οὐδὲν σφάλλομεν εἰς τὰ τῆς πίστεως, καὶ τῶν Παραδόσεων τῶν Πατέρων ἡμῶν ἡμεῖς, καὶ ἐπομένως ἀντικανονικῶς «καλούμεθα νὰ ἐμφανισθῶμεν» καὶ εἴμεθα κατηγορούμενοι διὰ «κατάστασιν» ἣν δὲν ἐδημιουργήσαμεν ἡμεῖς, οἵτινες Συνωδᾷ τῷ ὄρφ τῆς 7ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, «οὐδὲν προστίθεμεν, οὐδὲν ἀφαιρούμεν, ἀλλὰ πάντα τὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν φυλάττομεν» «κατάστασιν ἐδημιούργησαν» οἱ οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι ἀπὸ τὸ 1920 - 1924, δημιουργήσαντες τὸ Σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, διὰ τῆς εἰσχωγῆς τοῦ Ἐορτολογίου τῶν Δυτικῶν καὶ προβαίνοντες βαθμιαίως εἰς τοὺς νεωτερισμοὺς καὶ τὰς καινοτομίας, ἔως ὅτου ἔφθασε εἰς τὴν καταπάτησιν τῆς Ὁρθοδοξίας. ἰσοπεδόσαντες αὐτὴν μὲ τὰς αἱρέσεις καὶ κάμνοντες δηλώσεις καὶ ἐνεργείας παντελῶς ἀπαραδέκτους ὑπὸ τῆς Ὁρθόδοξου συνειδήσεως.

Περὶ τῆς ἀσχετοῦ Πίστεως ἡμῶν ἐδώσαμεν ἡδη ἀπὸ ἐνὸς ἔτους τὰς ὡς ἐνκνὶ τῶν μὴ ὀρθοδόξων ἐνεργειῶν τῶν Πατριαρχῶν θέσεις ἡμῶν, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὸ πρακτικὸν γεγόμενον τῇ 21.9.72 ἐνώπιον Πατριαρχικοῦ Ἐξάρχου Μητροπολίτου Καβάλλας κ. Ἀλεξάνδρου ὁμολογίας ἡμῶν εἰς ἣν καὶ ἐμμένομεν.

Ἡμεῖς «οὐδὲν προστίθεμεν, οὐδὲν ἀφαιρούμεν, ἀλλὰ τὰ τῶν Πατέρων ἡμῶν φυλάττομεν».

Οἱ Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι οἵτινες ἔσχισαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νῦν τὴν ὥθησαν εἰς τὸν ἐξθυσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὅστις εἶναι βλασφημία καὶ ἔργησις τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς ποιήσωσιν καὶ τὴν ἐπανόρθωσιν, ἐάν θέλωσι νὰ ἀγαλλιᾶσθαι ἐὶ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν νὰ ἐπαινεῖται καὶ μακαρίζεται εἰς τὸν αἰῶνα. Ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων διαδηλοῦμεν καὶ κηρύσσομεν ἐν ἐνὶ στόματι τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ ἀκράδαντον φρόνι-

μα ἡμῶν μηδεμίαν δεχόμενοι ἢ ἀνεχόμενοι φαλκίδευσιν αὐτῆς καὶ ἐκτροπὴν ἐκ τῆς πατροπαραδότου γραμμῆς. Ἡμεῖς τὴν Σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν ποθοῦντες καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν ἡμῶν ἀναλώσαντες, οὐδόλως θὰ ἀνεχθῶμεν «εἰ τι καὶ γένοιται». Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ ἅγιον παράδειγμα τῶν πατέρων ἡμῶν καὶ τῶν Ὁσιομαρτύρων Ἀγιορειτῶν ἔστω ὁδηγὸς ἡμῶν καὶ τοῦτο δηλοῦμεν ἐν ἀρραγῇ ἐνότητι ἅπαξ διὰ παντός ἐνώπιον πάσης τῆς οἰκουμένης, τὸ τοῦ Ἰωσήφ Βρυεννίου μέχρι θανάτου ἐπαναλαμβάνοντες: «Οὐκ ἀρνησόμεθά σε φίλη Ὁρθοδοξία, οὐ φευσόμεθά σε πατροπαραδότον σέβας καὶ εἰ δεῖσαι μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνηξόμεθα».

Ταῦτα πρὸς πλήρη γνῶσιν Ὑμῶν καὶ διατελοῦμεν προσηκόντως.

Ἔκονται ὑπογραφαι

(Ἀκριβὲς Ἀντίγραφον)

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Σεβαστὴν Πατριαρχικὴν Ἐξαρχίαν, Ἐκτακτον

Διπλὴν Ἱερὰν Σύναξιν.

Καρυαὶ Ἀγίου Ὁρους

Λαβόντες γνῶσιν ἡμετέρου τηλεγραφήματος 484)

73 ἀπεστέλομεν εἰς ἀπάντησιν τὸ παρόν.

Πρακτικὸν 21) 9) 72 Σαφέστατον.

Ἐπιστολὴ 25) 9) 73 Σαφεστάτη.

Ἡ ὀρθόδοξος πίστις διακηρύξεως οὐχὶ διασαφέςσεως δεῖται. Ὁρθόδοξον πίστιν διεκηρύξαμεν, διακηρύσσομεν ἐγὼ Ἡγούμενος, Ἐπίτροποι, πάντες ἀδελφοὶ ἕως ἐσχάτου δοκίμου. Ἐάν ὅπως συμφέρον Ἀγίου Ὁρους ἐν γένει ὀρθοδοξίας ἐπιζητεῖται ἐπανελθεῖτω πατροπαραδότος γραμμῇ.

Εὐθύνας αἰτοῦμεν, οὐκ ἀφείλομεν.

Ἐάν διὰ δυναστεία, οὐχὶ δικαιοσύνη καὶ ἀληθεῖα ἰσχύει ἰδοὺ ἡμεῖς ἐνώπιον Θεοῦ, ὁμοθυμαδὸν καὶ τὸν θάνατον προτιμώντες ἀθετήσεως πίστεως παραδόσεως Πατέρων ἡμῶν.

Ἡγούμενος Ἐσφιγμένον

Ἀπσσα Ἀδελφότης

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

Λαμπραὶ τελεταὶ εἰς Θεσσαλονίκην πρὸς δόξαν τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐυαγγελίας

Τὴν 28-8-73 (ΠΗ) τὴν πρώτην ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀθηνῶν «Ποῦλμαν» διὰ τὴν Θεσσαλονίκην πλήρες ἐπιβατῶν, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν κ. Αὐξέντιον καὶ τοὺς Σεβασμ. Ἐπισκόπους Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιον, Εὐδοίαν καὶ Εὐρίπου κ. Παῖσιον, πλαισιουμένους ὑπὸ τοῦ πανοσφ. ἀρχιμανδρίτου κ. Ἀθανασίου Χαραλαμπίδη καὶ τοῦ αἰδου. ἱερέως π. Γεωργίου Σμυράκη.

Μεταξὺ τῶν Λαϊκῶν ἦσαν καὶ ὁ οἰκονομικὸς σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κ. Θ. Μαριόλης, ὁ νομικὸς σύμβουλος κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ὁ κ. Θ. Κανακάκης, ὁ κ. Ν. Κουκουλάκης, ὁ κ. Χ. Χαλβατζής, ἡ δὲ Β. Κοντοῦ κ.ἄ. Εἰς τὴν Λαμίαν παρέλαβον καὶ τὸν σεβ. Ἐπίσκοπον Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικον.

Μετὰ ὀλιγόωρον παραμονὴν εἰς τὴν μαγευτικὴν

κοιλάδα τῶν Τεμπῶν, οἱ ἅγιοι ἀρχιερεῖς μετὰ τῆς συνοδείας τῶν ἀφίχθησαν αἰσίως εἰς Θεσσαλονίκην περὶ τὴν 4ην ἀπογευματινὴ ὥραν καὶ μετέβησαν εἰς τὸν νεότευκτον Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου, ὅπου τοὺς ὑπεδέχθησαν οἱ ἐφημέριοι καὶ πρωτεργάται τῆς ἀνεγέρσεως τούτου πανοσιολ. ἀρχιμανδρίται π. Ἰάκωβος Παπαδέλης καὶ π. Εὐθύμιος Ὁρζανός.

Παρέμεινον περὶ τὴν μίαν ὥραν ἐν τῷ ναῷ, προσκυνήσαντες καὶ ἀποθαυμάσαντες τὸν μεγαλοπρεπεῖ ἑσωτερικὸν καλλωπισμὸν καὶ τὰ ἐπιβλητικὰ ξυλόγλυπτα σκεῆα αὐτοῦ, τὰ ὅποια — ὡς ἐξήγησεν ὁ πατήρ Ἰάκωβος — εἶναι εὐλαβεῖς δωρεαὶ πιστῶν τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἀκολούθως, ἐπιβαίοντες ἅπαντες τοῦ «Ποῦλμαν»

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κ. Νι κήτας Ἀναγνωστόπουλος ὁμιλῶν μετὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ θεμελίου λίθου.

κατηνύθησαν εἰς τὸ εἰς Σέδες Ἱερὸν Ἑσυχαστήριον τοῦ «Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου» τοῦ ἱερομονάχου π. Ἀγαθαγγέλου Βούρδουλα, τὸ ὁποῖον ἀφιέρωσεν οὗτος τελευταίως εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα διὰ δωρεᾶς πρὸς τὸ Γεν. Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Ὁ π. Ἀγαθάγγελος ὑπεδέχθη πρὸ τῆς πύλης τοῦ Ἑσυχαστηρίου τοὺς ἁγίους ἀρχιερεῖς μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον ἀνὰ χεῖρας, συμπαραστατούμενος ὑπὸ πολλῶν Κληρικῶν, Μοναχῶν καὶ λαϊκῶν.

Ἐτελέσθη μέγας ἑσπερινός μετ' ἄρτοκλασίας, λόγῳ τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἑσυχαστηρίου τὴν ἐπομένην, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, χοροστατοῦντος τοῦ σεβασμ. Ἐπισκόπου Θυμακοῦ κ. Καλλινίκου, ἐν τῇ φερωνύμῳ ναῷ.

Τὴν ἐπομένην ἐτελέσθη πανηγυρική θεία λειτουργία, μετ' ἄρτοκλασίας, λαβόντων μέρος ὅλων τῶν ἀρχιερέων, προεξάρχοντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, συμπαραστατοῦμένων ὑπὸ πλειάδος ἱερέων, ἐν οἷς καὶ ὁ σεβάσμιος πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης πατὴρ Λογγίνος Χατζηστεφάνου.

Πρὸ τῆς λειτουργίας ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ἐνῷ οὗτος ἦτο ἀσφυκτικῶς πληρωμένος ὑπὸ πιστῶν, καθὼς καὶ ὁλόκληρος ὁ εὐρύχωρος περί-

βολος τοῦ Ἑσυχαστηρίου. Εἶχον προσέλθει ἀντιπρόσωποι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ἀπὸ τὰ Παραρτήματα τῆς Λαμίας, τῆς Δράμας, τῶν Σερρῶν, τῆς Φλωρίνης κ.λ. Εἰς τὸ «κοινωνικόν» ὠμίλησεν ὁ νομικὸς σύμβουλος κ. Ἀναγνωστόπουλος, ἀναπτύξας τὴν σημασίαν τῆς τελετῆς τῶν ἐγκαίνιων τοῦ ναοῦ, συγχαρεῖς τὸν πατέρα Ἀγαθάγγελον «διὰ τὴν εὐλαβῆ γενναιοδωρίαν τοῦ τῆς ἀφιέρωσης τοῦ Ἑσυχαστηρίου τοῦ εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα» καὶ ἐξάρας τὴν ἀποστολὴν τῶν ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἑσυχαστηρίων τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, χαρακτηρίσας ταῦτα ὡς «προπύργια τῆς ἀχράντου Ὁρθοδοξίας καὶ ἱερᾶς ἐπάλξεως τοῦ πατρὸς Ἑρτολογίου».

Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη ὑπὸ τοῦ π. Ἀγαθαγγέλου γεῦμα εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ εἰς ὅλους τοὺς πανηγυριστάς.

Μετὰ μεσημβρίαν ἐπανήλθον οἱ ἀρχιερεῖς εἰς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ περὶ τὴν 6ην ἀπογευματινὴν ὥραν ἔλαβε χώραν ἡ τελετὴ τῆς θεμελιώσεως Εὐαγοῦς Ἱδρύματος παραπλεύρως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὁσίας Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου. Ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν σεβασμ. Ἐπισκόπων κ.κ. Γεροντίου, Παΐσιου, Χρυσοστόμου καὶ Καλλινίκου, καὶ ὁλοκληρῶς σχεδὸν τοῦ ἱερατείου τῆς συμπερω-

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος ὁμιλῶν πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα.

τευούσης, παρουσία πλήθους πιστῶν, ἀφοῦ ἐτέλεσεν ἁγιασμόν, κατέθεσε τὸν θεμέλιον λίθον.

Ἀκολούθως εἰσῆλθον εἰς τὸν ναόν, ὅπου ὠμίλησεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπὶ τοῦ φιλανθρωπικοῦ προορισμοῦ τοῦ ὑπὸ ἀνέγερσιν Ἰδρύματος. Κοτόπιν ἔλαβε τὸν λόγον ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κ. Ἀναγνωστόπουλος εἰπών, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, χαρακτηριστικῶς:

Χαρᾶς Εὐαγγέλια σήμερον διὰ τοὺς Γνησίους Ὀρθοδόξους Χριστιανούς τῆς Ἑλλάδος. Δόξα καὶ τιμὴ εἰς τὴν Ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν. Ἀληθινὴ Εὐλογία Θεοῦ ἡ σημερινὴ ἡμέρα διὰ τοὺς παλαισημερολογίτας! Τὴν πρωίαν ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ εἰς Σέδες Ἡσυχαστηρίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ τὸ ἀπόγευμα ἐτέθη, τῇ σεπτῇ χειρὶ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Αὐξεντίου, ὁ θεμέλιος λίθος Εὐαγούς Ἰδρύματος, τὸ ὁποῖον, ὑπὸ τὴν ἱερὰν σκέπην τῆς Ὁσίας Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου προώριται νὰ πραγματοποιήσῃ πολλαπλοῦν θεάρεστον ἔργον, ἥτοι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων σκοπῶν, νὰ παρέχῃ τροφὴν καὶ στέγην εἰς τοὺς ἀπομάχους τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπροστατεύτους γέροντας τῆς Β. Ἑλλάδος».

Ὁμίλησαν ἐπίσης, καταλλήλως ὁ σεβ. Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος, ὁ οἰκονομικὸς σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας κ. Θ. Μαρκόλης καὶ ὁ ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ πατὴρ Ἰάκωβος, ἀναφερθεὶς εἰς τὸ ἱστορικὸν καὶ τὰς δυσχερεῖας τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου. Καὶ τοιούτοτρόπως ἔληξεν ἡ σεμνὴ αὕτη τελετὴ, ἐν τῇ μέσῳ ἐκδηλώσεων χαρᾶς καὶ ἱερᾶς ὑπερηφανείας πάντων τῶν παρευρεθέντων εἰς αὐτὴν πιστῶν ἀδελφῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπομένης, ἀνεχώρησαν οἱ ἅγιοι ἀρχιερεῖς μετὰ τῆς συνόδου τῶν δι' Ἀθήνας. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν, ἐπεσκέφθησαν τὰ γραφικὰ Ἡσυχαστήρια Φθιώτιδος τῆς Ἁγίας Τριάδος, Μενδενίτσης τῆς Γερωντίσσης Εἰρήνης καὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένῃ, τοῦ Ὁσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου Εὐσεβίου Καραγεώργου.

Ἡ Ἐφημερίς ἡμῶν συγχαίρουσα, ἐπὶ ταῖς λαμπραῖς ταύταις τελεταῖς, εὐχεται ὅπως ὁ Κύριος τοιαύτας δόξας χαρίζεται πάντοτε εἰς τὴν ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν καὶ Ἱερὰν Παρεμβολήν!

Ὁ Μακαριώτατος καταθέτων τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ ἱδρύματος ἐν Θεσσαλονίκῃ.

ΟΙ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΑΙ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ

ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΚΑΤΣΑΡΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

Εἰς ἐκ τῶν πρώτων ἀγωνιστῶν καὶ στυλοβατῶν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ. (Παλαισημερολογιτῶν) ὑπῆρξεν ὁ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν (20.8.73), μεταστάς ἐκ τῆς παρούσης ζωῆς πρὸς τὰς αἰωνίους Μονὰς Ἁγιορείτης Μοναχὸς Νεκτᾶριος Κατσάρος.

Οὗτος γεννηθεὶς εἰς τὸ Φανάριον τῆς Καρδίτσας καὶ εἰς τὸ Ἰνυμάσιον τῆς Λαρίσης φοιτῶν, ἐθερμάνθη ὑπὸ τοῦ θείου ζήλου, καὶ ἐγκαταλείψας τὰ μαθήματα τοῦ κατὰ τὸ τελευταῖον Ἰνυμασιακὸν ἔτος καὶ 17ετῆς τὴν ἡλικίαν, ἀνεχώρησεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος κατὰ τὸ ἔτος 1913, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν γονέων του, ἐνθα Μοναχὸς γενόμενος καὶ ἀπὸ Νεοκλῆς (κατὰ τὸδα πτωτικὸν τοῦ ὀνόμα) Νεκτᾶριος μετονομασθεὶς, ἐχρημάτισε τύπος ἀρίστου Ὑποτακτικοῦ καὶ ἰδεώδους Μοναχοῦ.

Ὅτε κατὰ τὸ ἔτος 1924 ὑπὸ τῶν διοικούντων τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, μετεβλήθη τὸ Πατροπαράδοτον Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον, ἀντικατασταθὲν ὑπὸ τοῦ Παπαλατινικοῦ τοιούτου, πρῶτος ὁ Νεκτᾶριος, μετὰ ὀλίγων ἄλλων συναδέλφων τοῦ Μοναχῶν, προέβαλεν ἀντίστασιν κατὰ τῆς αὐθαρέτου ταύτης καὶ παρανομιωτάτης καινοτομίας συμπήξαντες τὸν «Ἱερὸν Σύνδεσμον τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Μοναχῶν» ὅστις — Ἱ. Σύνδεσμος — μεγάλως ἐνίσχυσε τὸν τότε συγχρόνως συμπληθέντα ἐν Ἀθήναις «Σύλλογον τῶν Ὁρθοδόξων» ἀναλαβόντα δραστήριον ἀγῶνα πρὸς διαφύτισιν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν περὶ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον διχτρεῖει ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐκ τῆς ἐπικράτου ταύτης ἡμερολογιακῆς με-

ταβολῆς. Σώζονται πλῆθος ἀντιγράφων ἐπιστολῶν τοῦ Νεκταρίου καὶ τῶν συνεργατῶν του πρὸς τὸν ἐν λόγῳ

Ὁ ἀείμνηστος Γέρων Νεκτᾶριος ὁ τυπογράφος

«Σύλλογον τῶν Ὁρθοδόξων», ἐκ τῶν ὁποίων ἐμφαίνεται ὁ ἐνθουσιαστικὸς ζήλος τῶν γραφόντων καὶ τὰ ἀδιάσειστα ἐπιχειρήματα διὰ τῶν ὁποίων καταπολεμεῖται.

Ὁ ἐγκαινισθεὶς νεόδμητος Ἱερός Ναὸς τοῦ Τιμίου Προδρόμου εἰς Θέρμην (Σέδες) Θεσσαλονίκης.

ή καινοτομία. Διαφωτισθέντος δὲ ἀρχοῦντος τοῦ Χριστιανικοῦ πληρώματος καὶ πολυπληθοῦς γενομένου, ὁ «Σύλλογος τῶν Ὁρθοδόξων» μετωνομάσθη εἰς «Ἑλληνικὴν Θρησκευτικὴν Κοινότητα τῶν Γηγισίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν», ἡ ὁποία — ἐγκρίσει τοῦ Κράτους καὶ μετὰ ἔδραν τὰς Ἀθήνας — ἱδρύσει Παραρτήματα καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα μετὰ ἰδιοκτητοῦς ἱερῶς Ναοῦς, τῶν ὁποίων τὴν πνευματικὴν ἐξυπηρέτησιν ἀνέλαβον Ἀγιορεῖται Ἱερομόναχοι ἐξελεθόντες ἐπὶ τούτῳ ἐκ τοῦ Ἀγίου Ὄρους.

Τοὺς περὶ ὧν ὁ λόγος Ἱερομόναχοι, ὅπως αὐθορμήτως, καὶ ἐκ τοῦ ἐνθέου πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν ζήλου κινούμενοι, ἠκολούθησε καὶ ὁ ἀειμνήστos Νεκτάριος, γενόμενος ἰδιαίτερος ἀκόλουθος τοῦ τότε Ἀρχιμανδρίτου, πετέπειτα δὲ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. γενομένου, ἀειμνήστου Ἀκακίου Παπᾶ, μετὰ τοῦ ὁποίου — ὡς ἄλλοι Ἀπόστολοι Παῦλος καὶ Βαρνάβας — περιήλθον ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα διαφωτίζοντες τοὺς χριστιανούς περὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, στηρίζοντες τοὺς ὁπωσδήποτε λαθόντας γινώσκιν αὐτοῦ καὶ ἱδρύοντες Παραρτήματα. Συμπληρώσαντες δὲ τὸν κύκλον αὐτὸν εἰς μακρότατον χρονικὸν διάστημα, ἐπέστρεψεν ὁ Νεκτάριος εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐγκατασταθεὶς εἰς τὰς Καρυὰς καὶ ἱδρύσας ἐκεῖ τὸ Τυπογραφεῖον τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, τοῦ ὁποίου αἱ γενόμεναι ὑπ' αὐτοῦ ἐκδόσεις θὰ μείνωσιν ἱστορικαὶ διὰ τὴν ἀκριβείαν καὶ ἐμφάνεισιν των ὀφειλομένην εἰς τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως κατάρτισιν τοῦ Νεκταρίου· τὰ οἰκήματα δὲ τοῦ Τυπογραφείου καὶ τὰ τοῦ μετ' αὐτοῦ συνεχομένου Ἱεροῦ Κελλίου τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, ἐχρησίμευσον ὡς κέντρα ὑποδοχῆς καὶ φιλοξενίας πάντων, γνωστῶν καὶ ἀγνώστων ἀδιακρίτως, ἰδιαίτερος ὅμως τῶν Ζηλωτῶν.

Περὶ ταύτην τὴν ἐργασίαν καὶ περὶ τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν Μοναχικῶν του καθηκόντων ἀσχολούμενος μετὰ τῶν ἐν τῷ μεταξύ προσληφθέντων ὑποτακτικῶν Θεοφυλάκτου Μοναχοῦ καὶ Παντατελήμονος Ἱερομονάχου τῶν αὐταδέλφων, συνέβη εἰς αὐτὸν δυσ-

τύχημα ἐκ πτώσεως παθούσης τῆς σπονδυλικῆς αὐτοῦ στήλης, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας παρέμεινε κλινήρης καὶ τελείως ἀκίνητος ἐπὶ ὁλόκληρον πενταετίαν μέχρι τῆς ὁσίας κοιμήσεώς του, θαυμασθεὶς ὑπὸ πάντων διὰ τὴν ἀξιοθαύμαστον καὶ ἰώθειον ὑπομονὴν του.

Ἡ παρατιθεμένη φωτογραφία τοῦ ἐλήφθη δτε ἦτο εἰς ἡλικίαν 33 ἐτῶν. Ἐστὼ δὲν αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ καὶ ὁ βίος τύπος καὶ παράδειγμα ἡμῶν τῶν ἐπιζώντων ἐν τοῖς περὶ Μοναχικῆς ἀκριβείας καὶ ἐν τοῖς περὶ τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν ζητήμασι.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως + ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας
Παῖσιος

Καίτηγος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δραχμᾶς	20
»	Ἐτησίᾳ	40
Ἐξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δολλάρια	3
»	Ἐτησίᾳ	6
	Τιμὴ Φύλλου δραχ.	3

Σταγμιότυπον ἀπὸ τὴν τελετὴν τῶν
ἐγκαίνιων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Τι-
μίου Προδρόμου (Θέρμης).

Τὸ «Παλιὸ Ἡμερολόγιο» «Συμβολὴ Ἀναγνωστῶν»

Εὐθ. Τριανταφύλλου Ἀξιωματ. Χωροφ. ἐ. α.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ πόσαι μυριάδες ἀνθρώπων πείσουσί με τὴν ἡμέραν νύκτα νομίσαι; Ἐμοὶ πλῆθος αἰδέσιμον οὐ τό πλῆθος τὸ χαῖρον καινοτομίαις, ἀλλὰ τὸ φυλάττον πατρῶαν κληρονομίαν (Ἑλ. Ἀθανάσιος). Κατὰ τὴν ἐπιστήμην, ὅμως, τῶν Νεοημερολογιτῶν τῆς Ἑλλάδος, τὸ ἑορτολόγιον τοῦ Ἰουλιανοῦ, τὸ ἰσχύον ἀπὸ 16 αἰώνων, δὲν εἶναι πατρῶα κληρονομία, ἀλλὰ παραμύθια τῆς Χαλιμάς! Ὑποστηρίζουσι δὲ οἱ δι' εὐρυμάθειαν κομπάζοντες νεοημερολογίται ἀρχιερεῖς καὶ θεολόγοι τῆς... «ΕΠΙΣΗΜΟΙ» ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν «δὲν ἐπέειράξε τὰ δόγματα» καὶ οὕτω καθησυχάζουσι. Οἱ Κανόνες καὶ αἱ Παραδόσεις δι' αὐτοὺς εἶναι σκύβαλα! Τὸ τοῦ Παύλου «στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς Παραδόσεις...» ἀπορρίπτεται ὁμοῦ μετὰ τῶν τέμπλων κλπ. Δικαίωμα τῶν! Ποιὸς θὰ τοὺς ἐλέγξῃ; Αὐτοὶ εἶναι καὶ ἑξουσία, αὐτοὶ Ἐκκλησία, αὐτὴ Κυβέρνησις! Δικτατορικὴ - Παπικὴ Ἐκκλησία!

«Ὅσα ἂν τις χριστιανικώτερος γίνηται, τόσῳ κάλλιον διορᾷ τὰς πλάνας καὶ τὰς κακίας τῶν ἀνθρώπων, τῶν τε ἐκτὸς τοῦ χριστιανισμοῦ ὄντων καὶ τῶν ψευδὲς προσωπεῖον φερόντων χριστιανῶν» (Παπαρρηγόπουλος).

«Ὁ ποιμὴν ὀφείλει νὰ ἐπικυροῖ τὴν γνώμην τοῦ ὀρθῶς λέγοντος καὶ ἂν εἴη κατώτερος αὐτοῦ. Κἂν ἐλάττωσιν ἢ, λέγει δὲ τι τῶν συντελούντων, κώρυσον τὴν γνώμην, κἂν τῶν σφόδρα εὐτελεστάτων ἢ, μὴ ἀτιμάξῃς. Ἡ δὲ Ἐκκλησία τοιοῦτοτρόπως οἰκοδομουμένη θὰ εὐδοκιμήσῃ. Ἵνα μάθωμεν ὅτι σώμια ἔσμεν ἅπαντες ἐν καὶ μὴ τὸ πᾶν ἐπὶ τοὺς ἱερέας ρίπτωμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὥσπερ κοινοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀπάσης οὕτω φροντίζομεν» (Ἰω. Χρυσόστομος).

«Σὺ μὲν ἀριθμεῖς τὰς μυριάδας τοῦ λαοῦ ἐγὼ δὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Θεοῦ» (Γρηγόριος ὁ Θεολόγος).

«Μὴ ἐπιβάλλωμεν χεῖρα ἱερόσυλον ἐπὶ τὰς πατρίους παραδόσεις ἡμεῖς οἱ νήπιοι» (Παπαρρηγόπουλος).

«Τὰ μικρὰ ἀμαρτήματα ἐμμέσως φέρουσι τὴν βλάβην πρὸς τὰ μεγάλα, ἀμαρτανόντων ἡμῶν. Καὶ ἔχουσιν εὐκολωτέραν τὴν ἴασιν, μετανοούντων ἡμῶν. Τὰ δὲ μεγάλα ἀμαρτήματα, ἀμέσως φέρουσι τὴν βλάβην, ἀμαρτανόντων ἡμῶν καὶ δυσκολωτέραν ἔχουσι τὴν ἴασιν, μετανοούντων ἡμῶν» (τοῦ Συγγραφέως).

«Καὶ τὰ ἄγραφα γὰρ ἔθῃ, τῷ χρόνῳ δοκιμασθέντα καὶ κυρωθέντα, καὶ οἱ τῆς πολιτείας νόμοι κρατεῖν

τε καὶ ἐνεργεῖν θεσπίζουσι καὶ οἱ θεοὶ Κανόνες ὡς φησι Βασίλειος» (Ζωναράς καὶ Βαλααμῶν).

Πάντα τὰ ἀνωτέρω, διὰ τὴν μικρὰν λέξιν τοῦ ἡμερολογίου, συμφωνοῦν καὶ ταιριαρίζουν. «Ἀγωνίσαι ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ ὁ Θεὸς προπολεμεῖ σοι» (Σοφὸς Σειράχ).

Ἦδη γίνεται λόγος καθορισμοῦ τοῦ Πάσχα εἰς σταθερὰν ἡμέραν, τὴν 2αν Ἀπριλίου ἐκάστου ἔτους, ἵνα πάντες συνεορτάζωσι αἰρετικοὶ καὶ ὀρθόδοξοι, ἐπὶ τὸ αὐτό! Τινὲς διαφωνοῦσι καὶ προτείνουν αἰσθητὴν ἡμερομηνίαν. Ἡμεῖς ὑποδεικνύομεν αὐτοῖς νὰ καθορίσωσι ἡμέραν ἑορτασμοῦ τὸν ...Σεπτέμβριον ἢ ἀρχὰς Ὀκτωβρίου. Τότε μετριάζεται ἡ υπερβολικὴ θερμότης, ἔρχονται τὰ πρωτοδόχια, ἡ πνιγνῆρὰ καὶ ἀφόρητος ζέστη ὑποχωρεῖ, ἡ φύσις φαίνεται οἰωνὶ ὡς δευτέρα ἀνοιξίς! Τότε οἱ Ἀθηναῖοι καταλείποντες τὰς Ἀθήνας τρέπονται πρὸς τὴν ἐπαρχίαν. Ἀλλὰ καὶ οἱ Τουρίσται τότε ἐπισκέπτονται περισσότεροι τὴν χώραν μας. Διὰ πάντας αὐτοὺς τοὺς λόγους, δεόν νὰ προκριθῇ τὸ τέλος Σεπτεμβρίου μὲ ἀρχὰς Ὀκτωβρίου.

Αὐτὰ τὰ τερπνὰ ἀπήλαυσαν οἱ νεοημερολογίται ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τοῦ φιλητοῦ των Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου. Ἀπὸ τῆς ἐπομένης τοῦ σχίσματος τῶν, δὲν ἐγνώριζε κανεὶς τὸ λειτουργικὸν μέρος. Ἐφ' ᾧ καὶ ἐνετάλη ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Φαρλέκας, ἵνα ἐκπονήσῃ νέον τυπικόν. Οὕτω οἱ Φαρλεκαῖται τῆς «Ἐπισήμου» ἑορτάζοντες τὸ Πάσχα ἐν Μαΐῳ ἀπεμπολόησαν τὴν νηστείαν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων εἰς τὸ μηδὲν ἐνίστα. Τότε φοβούμενοι προσέλευσιν εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν τῶν χριστιανῶν των, λέγουσι: Οἱ χριστιανοὶ γνωρίζουν, ὅτι πρὸ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων προηγεῖται ΝΗΣΤΕΙΑ καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ νηστεύωσι. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ΝΕΟΝ ἡμερολόγιον, ὅταν τὸ Πάσχα γίνεται Μαΐον, ἢ ἀπὸ αἰώνων καθιερωμένη αὕτη νηστεία χάνεται, πολλοὶ θὰ τραποῦν πρὸς τοὺς Παλαιοημερολογίτας, ἵνα συνεορτάσουν καὶ τότε τί κάνομεν; Τότε συνέρχονται οἱ τὰ πρῶτα φέροντες, συσκέπτονται καὶ ἐρευνοῦν ποῦ δεόν νὰ χωρέσῃ μία, ἔστω γιὰ λίγες ἡμέρας, νηστεία, ἵνα συγκρατήσουν τὴν διαρροὴν τῶν πιστῶν των. Καὶ οἱ μὴ φόβον Θεοῦ ἔχοντες ρασοφόροι στρουπῶνουν ἕξ ἡμερῶν νηστείαν ἐν τῇ Ἑβδομάδι τοῦ ΑΡΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ!!! Τὶ περάζει; Νομοθέται τοῦ Ἰσραὴλ, Πατέρες δὲν εἶναι καὶ Ἠγούμενοι; Λοιπόν; Πείθεσθε τοῖς Ἠγούμενοις καὶ ὑπέκτετε, αὐτοὶ θὰ μᾶς δάλουν

στὸν Παράδεισον!... (Μὲ τίς φτέρνες πρὸς τὰ ἐκεῖ). Οὕτω λοιπόν, πειθόμενοι τοῖς Φαρλεκαῖταις, κοιμαίμεθα ἡσυχοί! Αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν!... Τὸ πρόβατον θὰ ἐλέγξῃ τὸν Ποιμένα, ἢ οἱ χαῖροι Παλαιονημερολογίται; Εἰς ποῖον Πανεπιστήμιον ἐσπούδασαν αὐτοὶ οἱ πεπλανημένοι καὶ «ἀν. τάρται»;

Πῶς, ὅμως, νὰ κατηγορήσῃ τις τοὺς σχισματικούς Φαρλεκαῖτας, διὰ τὰς ἀθεοφοβίας καὶ τὰς παρανομίας των; Οἱ ἴδιοι ἐπρότειναν εἰς τὸν Βασιλέα Γεώργιον τὸν Β' νὰ υπογράψῃ ἀπὸ 18-1-1923 Β.Δ. δι' οὗ ἡ πολιτεία θὰ ἔχῃ τὸ Νέον, Γρηγοριανόν, ἢ Ἐκκλησίαν, ὅμως, θὰ ἐορτάζῃ κατὰ τὸ Ἰουλιανόν, τὸ καὶ Παλαιὸν ἀποκληθέν. Ἀλλὰ τί καὶ ἂν υπεγράψῃ Β.Δ. δάσει τοῦ ὁποίου οἱ παλαιονημερολογίται νομῖμws τόσον κατὰ τὰς ἀποφάσεις τῶν Συνόδων, Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν, ὅσον καὶ τὸν πολιτικὸν νόμον ἐορτάζουσι; Διόκονται παρὰ πᾶν δίκαιον, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ υπογράψαντες Βασιλεῖς δὲν ἐσεβάσθησαν τὴν υπογραφήν των; Τίς ἐκ τῶν Βασιλέων ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν τάξιν τοὺς παρανομοῦντας καὶ παραπαίοντας, ἱερομένους καὶ μὴ; Ἀπαθῶς ἐθεῶντο τὰ αἰσχηρὰ εἰς θάρος τῶν νομοταγῶν καὶ οὐδέποτε λόγον εἶπον διὰ κακουργήματα τῶν «ΕΠΙΣΗΜΩΝ». Διὰ τοῦτο πολλάκις ὁ βασιλικὸς θυρεὸς ἐδοκιμάσθη σκληρῶς, οὐχὶ ἄνευ λόγου, ἀπὸ Θεοῦ παραχώρησιν.

ΑΙ ΚΑΤΑΛΥΤΙΚΑΙ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΙ

ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Μεταφέρομεν ἐνταῦθα ὅσα γράφει ἡ ὀρθόδοξος ἀγωνιστικὴ ἐφημερίς «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» 1-15 Φεβρουαρίου 1973, πρὸς γνῶσιν τῶν μὴ συνδρομητῶν εἰς τὸ ἐκλεκτὸν αὐτὸ φύλλον.

«ΕΙΡΗΝΗ ΕΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ. ΑΙ ΚΑΤΑΛΥΤΙΚΑΙ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΙ

»Δύναμις ἰσχυρὰ ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ εἰρήνη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ὁλεθρία συμφορὰ ἡ διάστας καὶ ἡ φιλονικία μεταξὺ τῶν ἐπισκόπων. Ἀπὸ τὴν διαμάχην καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς Πίστεως ὠφελοῦνται καὶ οἱ πιστοὶ σκανδαλίζονται. Μία τοιαύτη διαμάχη ἐξέσπασεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ διαμάχη αὐτὴ, ὑποδόσκουσα ἀπὸ καιροῦ (Σ.Σ. Μήπως ἀπὸ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σχίσματος 1924;) ἐξεδηλώθη κατὰ τὴν πρόσφατον Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἀπεκορυφώθη διὰ τῆς προσφυγῆς τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ἐλευθερουπόλεως κ. Ἀμβοσί-ου καὶ Φλωρίνης κ. Αὐγουστίνου ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας. Κρίσις, λοιπόν, ὁμονομίας καὶ εἰρήνης εἰς τὸ σεπτὸν Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας.

»Ἡ τοιαύτη κρίσις προκαλεῖ θλίψιν καὶ λύπην (Σ.Σ. Ὄρηγναι καὶ δδύρεται ὁ Προφηταπόστολος Πάπας)! διότι οἱ λόγοι ποὺ προσκάλεσαν τὴν τοιαύτην κρίσιν εἰρήνης καὶ ὁμονομίας, ἀνάγονται εἰς μίαν σαφεστάτην ἀπόπειραν παραμορφώσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Εἶναι παλαιὰ ὑπόθεσις αὐτὴ, ἀγαπητοί, διότι ἡ

Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ἔχει παραμορφωθῇ ἐπικινδύνως, εἰς σημεῖον ἀηδέστατον, ἀφ' οὗτου ἔβαλε μέσα εἰς αὐτὴν τὴν οὐρὰν του, τὸ δικέφαλον θηρίον τῆς Ἀποκαλύψεως, ἡ κορωνὶς τῶν αἱρέσεων, ὁ ἀντίχριστος Πάπας τὸ θηρίον ὅπερ προσκυνεῖ ἤδη ἡ «ἐπίσημος» Ἐκκλησία καὶ ἐρωτοτροπεῖ θανάσιμως. Τώρα ἴσως αὐτὸ τὸ παγκόσμιον ἰνστιτούτον καλλονῆς, εἰς τὸ ὁποῖον καταφεύγει ἀπὸ καιροῦ ἡ παραμορφωθείσα «ἐπίσημος» Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, λέγομεν δὴ, τὸ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ, διορθώσῃ τὰ πράγματα! Ὁ Μ.Α.Τ.Σ. ὅστις διευθύνει τὸ Ἰνστιτούτον, εἶναι ἄριστος αἰσθητικὸς καὶ κόβοντας κομμάτια ἀπὸ τὰ ψαχνὰ θὰ ἐμφανίσῃ κάποτε τὴν ἀηδῶς παραμορφωθείσαν νύμφην... ἀγνώριστον. Ἐλπίζομεν! Καὶ συνεχίζει ἡ ἐφημερίς:

(Συνεχίζεται)

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 5ης Σελ.)

τὸν δούλον Σου ὃν ἐξέλεξας μετὰ πολυετῇ καὶ εὐορκῶν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ἐκκλησίᾳ. Ἀνάπαυσον αὐτὸν ἐν κόλποις Ἀβραάμ μετὰ τῶν Ἀγιωτάτων Πατριαρχῶν, Προφητῶν, Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων, διότι καὶ οὗτος πλείστα ὅσα ὑπέμεινε χάριν Σοῦ. Σὺ δὲ ἀέμνηστε Ἱεράρχα καὶ ἀγαπητὴ ἀδελφε Ἐχρυσόστομε, παριστάμενος ἕνεκα τῶν ἁθλῶν Σου τῷ Κυρίῳ ἱκέτευσον Αὐτὸν διὰ τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα, ὅστις διέρχεται χρυσίμους στιγμὰς. Προσέτι δὲ ἱκέτευσον τὸν Ἅγιον Θεὸν ἡμῶν, νὰ ἐνισχύῃ ἡμᾶς διὰ τῆς Πανοθενοῦς Αὐτοῦ Χάριτος εἰς τὸ ὑψηλὸν Ποιμαστορικὸν ἔργον, ἵνα ἐπιτελῶμεν ἔργα ἀγαθὰ καὶ εὐάρεστα Αὐτῷ τῷ Ἀφθάρτῳ, Ἀοράτῳ καὶ Σοφῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων καὶ Θεῷ ἡμῶν, οὗ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Εἴη ἡ μνήμη Σου ἀγῆρως καὶ αἰνετὴ πεφιλημένε ἀδελφέ.

Οὕτως ἐληξεν τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ Ἁγίου Μαγνησίας Κυροῦ Χρυσοστόμου, οὗτινος τὴν μορφήν οἱ Πειραιεῖς καὶ Σαλαμῖνιοι θὰ διατηροῦν ἀνεξίτηλον εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν. Ἀπὸ τῆς παρούσης στήλης ἐκφράζομεν τὰ θερμὰ συλλυπητήρια τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος Μητροπόλεως Μαγνησίας, Αἰδεσιμώτατον Πρωτοπρεσβύτερον π. Γεώργιον Κεπάπογλου καὶ πρὸς ἅπαν τὰ εὐσεβέστατον Αὐτοῦ Ποίμνιον.

Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ ΠΡΟΠΥΡΓΙΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Κατ' αὐτὰς βάλλεται σφοδρῶς ἡ ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἐσφιγμένου ὑπὸ τῶν ἀπαισίων ὀργάνων τοῦ βλαβερίου Οἰκουμενισμοῦ. Οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριρχείου οἱ ἐπισκεφθέντες ἐσχάτως τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀγωνίζονται πυρετωδῶς, ὅπως μεταπείσουν τοὺς Πατέρες καὶ ἀδελφοὺς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης καὶ τοὺς ποιήσουν κοινωνοὺς τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Οἱ Καθηγούμενοι τῶν ὑπολοίπων 19 Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, σύμφωνα ὄντες πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν ἐπισκόπων καὶ ἀντιπροσώπων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἔχουν ὡς στόχον τὴν πλέον τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἐσφιγμένου, ἥτις δάλλεται πανταχόθεν, ὑπ' αὐτῶν. Οἱ Ἐσφιγμένοι Πατέρες καὶ ἀδελφοὶ συσπειρωμένοι καὶ συνηγμένοι περὶ τῆς Ἐσταυρωμένης Ἀγάπης καὶ πιστοὶ ὄντες εἰς τὰ παραδεδομένα θέσμινα, εἶναι ἔτοιμοι ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἀκόμῃ νὰ θυσιάσουν προκειμένου νὰ προσπί-
σουν τὰ ἱερὰ καὶ δοῖα τῆς ἀμωμότητος καὶ πατροπα-
δότου ἡμῶν πίστεως. Τὸ ὀργανωμένον μῖσος καὶ ἡ κακία τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους χρησιμοποιοῦν πᾶν θεμιτὸν καὶ ἀθέμιτον μέσον ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ μεταπεί-
σῃ τοὺς πατέρας τούτους καὶ νὰ τοὺς ἐθυγραμμίσῃ μετὰ τὴν Οἰκουμενιστικὴν γραμμὴν, ἣν ἀκολουθοῦν καὶ οἱ λοιποὶ πατέρες τοῦ Ὄρους. Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέσῳ τῶν Πατέρων τού-
των, οἱ ὅποιοι καὶ ἐκ τοῦ παρελθόντος ἀπέδειξαν, ὅτι εἶναι ἥρωες καὶ ἀκαταμάχητοι ἀγωνισταί. Οὐδὲν τοὺς πτοεῖ, οὐδὲν τοὺς κάμνει νὰ δειλιώσῃ καὶ νὰ ὀρρωδοῦν πρὸ τῶν ὀργανωμένων καὶ ἰσχυρῶν δυνάμεων τοῦ σκότους, αἱ ὁποῖα ἀποβλέπουν εἰς τὸ νὰ ἐξοντώσῃ αὐτούς. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἐσφιγμένου εἶναι ἔτοιμοι τὰ πάντα νὰ ὑποστοῦν ἀλλ' οὐχὶ νὰ προδώσῃ τὴν ἁγίαν ὀρθοδοξίαν. Παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἱσταμένων καὶ πάντες οἱ γνήσιοι Ὀρθόδο-
ξοὶ Χριστιανοὶ ἀπάσης τῆς ὑψηλῆς καὶ ἰδίως ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες. Θὰ τείνωμεν χεῖρα βοηθείας εἰς αὐτοὺς διὰ τῶν προσευχῶν μας, διὰ τῶν στεναγμῶν μας, διὰ τῶν δακρύων μας, διὰ τῆς ἀνυποκρίτου καὶ εἰλικρινοῦς ἀγάπης καὶ φιλοξενίας μας, ὅταν παραστῇ ἀνάγκη νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν Μονὴν τῶν καὶ νὰ μείνουν ἀνευ στέγης. Πᾶσαι αἱ Μοναὶ τῆς Ἑλλάδος ἔχουν ἀνοικτάς

τὰς πύλας αὐτῶν διὰ νὰ ὑποδεχθῶν τοὺς ἀγωνιστὰς ἥρωας καὶ ἀκαταμάχητους ἀμύντορας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ τῆς ἀμώμου καὶ πανασπίλου Ὀρθοδοξίας. Εἰς τὴν ψυχὴν ὅλων μας ὑπάρχει τὸ συναίσθημα τῆς μεγίστης ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως, τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς Πατέρας αὐτοὺς, οἱ ὅποιοι εἶ-
ναι ἔτοιμοι ἀκόμῃ καὶ τὸ αἷμα τῶν νὰ χύσουν προ-
κειμένου νὰ προσπίσουν τὰ ἱερὰ καὶ δοῖα τῆς ἀκραι-
φονοῦς, ἀνοθεύτου καὶ πατροπαράδοτου ἡμῶν Ὀρθόδο-
ξου Πίστεως. Παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἔχουν ἱσταμένους ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας Ὀρθόδοξους ἀλλὰ καὶ τοὺς Ὀρθόδοξους ὅλου τοῦ κόσμου, οἱ ὅποιοι μετὰ θαυμασμόν παρακολουθοῦν τοὺς ἡρωϊκοὺς ἀγῶνας τῶν.

Πατέρες καὶ ἀδελφοὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμέ-
νου μὴ πτοεῖσθε. Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ τὸ θνο-
μα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου μέσῳ ὑμῶν. Ἐλήλυθεν ἡ ὥ-
ρα νὰ ἀποδῇτε μάρτυρες καὶ ὁμολογηταὶ τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως. Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα διὰ νὰ ἀποδείξητε διὰ μίαν ἀκόμῃ φοράν, ὅτι ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι δὲν πτοούμεθα τοὺς νέους Βέκκους καὶ προδότας τῆς ἀ-
γίας Ὀρθοδοξίας. Ἀγωνισθῆτε σθεναρῶς, καὶ ἡμεῖς πάντοτε θὰ σᾶς ἐνισχύωμεν μετὰ τὰς προσευχὰς μας. Εἰς τὸ τέλος ἡ νίκη θὰ εἶναι μεθ' ὑμῶν, καὶ τὴν νί-
κην ταύτην θὰ σᾶς τὴν δώσῃ ἡ πίστις πρὸς τὸν Ἐ-
σταυρωμένον, τὴν Ἐσταυρωμένην ἀλήθειαν, ἡ πίστις πρὸς τὴν ἀκραίφνη καὶ ἀμώμητον Ὀρθοδοξίαν. Ὁ Ἰ-
διος ὁ Κύριός μας τὸ διεκήρυξεν «καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν».

Ἀναμένομεν τὴν ὥραν τῶν θριάμβων καὶ τῶν νι-
κῶν σας. Ἀναμένομεν τὴν ὥραν καθ' ἣν θὰ λάμψῃ ὑπερβαλλόντως τὸ ὑπέροχον ψυχικὸν ὑμῶν μεγαλεῖον καὶ οἱ ἀγῶνες σας θὰ γίνουν πασίγνωστοι εἰς ὅλον τὸν κόσμον πρὸς δόξαν τοῦ ἀνόματος τοῦ Ἁγίου Θεοῦ καὶ τῆς Ἀγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας «ἥς πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύσουσι». Ἀγωνίσθετε δσιώτατοι Πατέρες καὶ ἀδελφοὶ καὶ κραταιοῦσθε ἐν Κυρίῳ καὶ μὴ φοβεῖ-
σθε. Ἐκείνων ἡ δύναμις εἶναι ὡς πομπόλυξ, ὡς οὐ-
δὲν πρὸ τῆς ἀκαταγωνίστου δυνάμεως τοῦ Σταυροῦ. Κρατήσατε τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ ἀνὰ χεῖρας, ἄ-
ρατε τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ ἐπ' ἀσθένειαν καὶ ἡ δει-
νὴ δοκιμασία ὑμῶν θὰ μεταβληθῇ εἰς χαράν, τὸ πέν-
θος εἰς ἀγαλλίασιν, ὅταν οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀμωμότητος ἡ-
μῶν πίστεως κατατρίβωνται καὶ ἐννοήσουν, ὅποιον κα-
κὸν ἐπραξάν κατὰ τῆς ἀγιωτάτης πίστεως.

Οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἀπάσης τῆς Οἰ-
κουμένης ἵστανται παρὰ τὸ πλευρὸν ὑμῶν καὶ σᾶς ἐ-
νισχύουν μετὰ τὰς προσευχὰς τῶν, μετὰ τὸν πόνον τῆς
ψυχῆς, μετὰ τοὺς ἀλαλήτους στεναγμοὺς, μετὰ τὰ δάκρυα
καὶ μετὰ τὴν ἁγίαν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν συμπα-
ράστασιν αὐτῶν. Ὅταν δὲ τὸ καλέσῃ ἡ ἀνάγκη καὶ
ἡμεῖς ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ σας οἱ γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χρι-
στιανοὶ δὲν θὰ ὀρρωδῇσωμεν πρὸ οὐδενὸς ἀλλὰ μεθ'
ὑμῶν θὰ ἀγωνισθῶμεν καὶ θὰ προσπαθῇσωμεν νὰ δώ-
σωμεν τὸ παρὸν εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν μάχην, εἰς

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Αὐξεντί-
ου συμπαραστατουμένου ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν
1) Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου, 2) Εὐδρί-
που καὶ Εὐβοίας κ. Παΐσιου καὶ 3) Θαυμακοῦ καὶ
Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου καὶ πλειάδος Κληρικῶν, ἐ-
τελέσθησαν ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ τὰ ἐγκαίνια τοῦ
νεοδημητοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, τῆς ὁμο-
νύμου Ἱ. Μονῆς Θέρμης Θεσσαλονίκης τοῦ Ἀρχιμ.
Ἀγαθαγγέλου Βούρδουλα τὴν 29ην Αὐγούστου 1973.

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

BIBLIA HOY SYNISTOMEN ΘΕΡΜΩΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Οι πιστοί και γνήσιοι ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ πρέπει νὰ προσέχουν, ὥστε νὰ χρησιμοποιοῦν, πρὸς θελαίαν ψυχικὴν τῶν ὠφέλειαν, βιβλία ἔχοντα τὴν σφραγίδα τῆς Ἱ. Παραδόσεως. Ἄλλως κινδυνεύουν νὰ χάσουν τὴν ὁρθόδοξον φρόνημά των, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν. Διότι εἰς τὴν χώραν μας κυκλοφοροῦν καὶ βιβλία θρησκευτικὰ φέροντα, εἴτε φανερώς εἴτε ὑπούλως, τὰς αἰρετικὰς τάσεις τῆς Δύσεως.

Τρία καλὰ βιβλία, ἐκ τῶν κυκλοφορούντων, συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τοὺς εὐσεβεῖς ἀναγνώστας μας. Ὅφειλονται εἰς τὸν γνωστὸν διὰ τὴν προσήλωσίν του εἰς τὴν γνησίαν ὁρθόδοξον Παράδοσιν Ἐκδοτικὸν Οἶκον «Ἀστὴρ» τῶν ἀδελφῶν Ἀλ. & Ε. Παπαδημητρίου (Λυκαύργου 10, Ἀθῆναι).

Ἰδοὺ αὐτά:

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟ ΜΕΓΑ

Τὸ βασικὸν αὐτὸ λειτουργικὸν βιβλίον τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἀπαραίτητον διὰ τοὺς Ἱ. Ναοὺς καὶ τὰς Μονὰς, ὡς καὶ διὰ κάθε φιλοχόλουθον πιστόν. Διὰ πρώτην ἔμως φοράν, τώρα, προσφέρεται ἀπὸ τὸν «Ἀστὴρα» εἰς καλαισθητὸν καὶ πλήρη ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἔκδοσιν. Ὡς ἐμφάνισις, ἀποτελεῖ μίαν ἀναδίωσιν τῶν παλαιῶν ἐκδόσεων τῆς Βενετίας, ποὺ ἐστολίζοντο ἀπὸ τυπογραφικὸν «ὕφος» σύμφωνον πρὸς τὴν εὐσέδειαν τῶν πατέρων μας. Ὡς περιεχόμενον, εἶναι πληρέστερον. Διότι περιέχει ὅλας τὰς ἐορτὰς καὶ μνήμας Ἀγίων, καθὼς καὶ Πασχάλιον τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου. Ἡ ἔκδοσις αὐτὴ, ἀποπνέουσα ὅλην τὴν χάριν καὶ τὴν ἱεροπρέπειαν τῶν παλαιῶν καλῶν καιρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπραγματοποιήθη με

ἰδιαιτέραν ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα. Εἶναι λοιπὸν ἀληθινὸν κόσμημα διὰ τὰ νεοελληνικὰ χριστιανικὰ Γράμματα. Ἐτυπώθη ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, με ὠραία στοιχεῖα, εἶναι ἐγχρωμὸς καὶ τὴν στολίζουσιν ἐξαίσιαι βυζαντινὰ εἰκόνες. Ἄς σημειωθῇ τέλος ὅτι περιλαμβάνει καὶ Πανάγιον, ἥτοι πίνακα ὁλῶν τῶν ἐορταζομένων Ἀγίων με τὰς ἡμερομηνίας καθ' ἃς τελεῖται ἡ μνήμη ἐνὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν. Με ὀλίγους λόγους, πρόκειται δι' ἔκδοσιν, ἡ ὁποία προσφέρεται ἀπὸ τοῦς εὐσεβεῖς ἔχδοτας ὄντως «εἰς δομὴν εὐωδίας πνευματικῆς». Τιμᾶται χρυσόδετος δραχ. 250.

ΟΙ ΒΙΟΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Εἶναι ἓνα βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐδίψα τόσον καιρὸν τὸ εὐσεβὲς καὶ φιλόχριστον Γένος μας. Περιέχει, εἰς ὠραίαν ἀπλοελληνικὴν γλῶσσαν, ἀποπνέουσαν τὸ ἄρωμα τῆς Ὁρθοδοξίας, κατανοητὴν δὲ ἀπὸ ὅλων τῶν λαῶν, τὰ Συναξάρια πάντων τῶν Ἀγίων καὶ τῶν Ἑορτῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ἡντλημένα ἀπὸ τὰ λειτουργικὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας. Προσφέρει λοιπὸν, διὰ κάθε ἡμέραν, τὴν ἱστορίαν καὶ τὸ νόημα τῶν ἐορτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας. Γενικῶς δὲ ἀποτελεῖ ἓνα συναρπαστικὸν ἀνάγνωσμα, ποὺ εὐφραίνει καὶ στηρίζει τὴν ψυχὴν. Ἡ ὅλη του εἶναι διηρημένη εἰς τρία μέρη: α) Τὸ Μηνολόγιον, ποὺ περιλαμβάνει ὅλας τὰς ἀκινήτους Ἑορτὰς. β) Τὸ Τριώδιον, με τὰς ἐορτὰς τῆς πρὸ τοῦ Πάσχα περιόδου (Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ. Μεγάλῃ Ἑβδομάδι). Καὶ γ) τὸ Πεντηκοστάριον, με ὅλας τὰς ἐορτὰς, αἱ ὁποῖαι με ἀφετηρίαν τὸ Πάσχα φθάνουν ἕως τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πάντων. Τὸ βιβλίον, τυπωμένον ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, στολίζεται καὶ με ἐγχρώμους, ἐκτὸς κειμένου, βυζαντινὰς εἰκόνας, ἀληθινὰ ἀριστουργήματα τῆς ὁρθόδοξου Ἀγιογραφίας. Τιμᾶται δεμένον δραχ. 70

Ο ΠΑΠΑ - ΝΙΚΟΛΑΣ ΠΑΝΑΣ

Ὁ δὶος καὶ ἡ πολιτεία ἐνὸς πάνυ ἐναρέτου ἀγράμματοῦ ἱερέως τῶν Ἀθηνῶν, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισε καὶ ἐξύμνησεν ὁ μέγας διηγηματογράφος Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης. Ὁ δὶος αὐτὸς εἶναι γραμμένος ἀπὸ τὸ πνευματικὸν τέκνον τοῦ αἰοδίου παπᾶ - Νικόλα, τὴν εὐσεβεστάτην μοναχὴν Μάρθαν, κατὰ κόσμον Οὐρανία Παπαδοπούλου, ἡ ὁποία ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ πρὸ τινος πλήρης ἡμερῶν. Ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρων εἶναι ὁ Πρόλογος τοῦ βιβλίου, ὅστις ἀφείλεται εἰς τὴν εὐλογημένην γραφίδα τοῦ μακαριστοῦ συγγραφέως καὶ ἀγιογράφου Φωτίου Κόντογλου. Ἐκδοσις Β'. Τιμὴ: ἄδετον δραχ. 30, δεμένον δραχ. 40.

τὸν μεγάλον αὐτὸν ἀγῶνα, ὁ ὁποῖος γίνεται χάριν τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως. Ἔχετε πάντοτε κατὰ νοῦν τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο τῆς Ἀγίας Γραφῆς τὸ ὁποῖον θὰ πραγματοποιηθῇ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν: «Καὶ ἔσται ἡ δόξα τοῦ οἴκου τούτου ἡ ἐσχάτη μεγάλη ὑπὲρ τὴν πρώτην λέγει Κύριος Παντοκράτωρ». Πραγματικῶς ἐὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ὁρθοδοξία θὰ λάμψῃ καὶ ἐὰ διαχύσῃ τὸ ἅπλετον καὶ αἰγλήεν φῶς τῆς εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον, ἵνα αἱ ἀκτίνες τοῦ θεοῦ τούτου φωτὸς εἰσχωρήσουν εἰς πᾶσαν ψυχὴν ἀνθρωπίνην καὶ τὴν κάμουν νὰ πιστεύσῃ τὸν Ἐσταυρωμένον Ἰησοῦν ἐν τῇ ὁρῇ καὶ ἀκραιφνεῖ Ὁρθόδοξῳ ποτεῖ εἰς ἣν εἴθε ἄχρι θανάτου νὰ μείνωμεν ἀφοσιωμένοι καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν ἡμῶν νὰ θυσιάσωμεν. Γένοιτο.